

19
7

بسم الله الرحمن الرحيم
السُّلْطَانُ نَاصِرُ الدِّينِ

مُتَمَدِّدُ
الْمُنْتَهَا مَرْتَبَةِ جَلَدِ
ذِي قَبْرِ لَنْ تَكُنْ سَطَابُ مِنْجِ
الْمُتَحَنِّفِ افْتِزَ بِسَائِرِ كَلَامِ زَوَابِ سَطَابِ
أَشْرَفَ لَمْ يَفْعَ وَالْإِحَابِ جَمْعًا نَكَبِ مِنْ
بِجَالِ أَقَانِدِ عَرَفَ وَفَقْدَ
دِي عَرَفَ شَهْرَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مِنْ سَائِرِ كَلَامِ زَوَابِ سَطَابِ
الْمُتَحَنِّفِ افْتِزَ بِسَائِرِ كَلَامِ زَوَابِ سَطَابِ

[illegible]

فَلَمَّا كَانَتْ الْغُلُوبُ

[illegible]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تذکرہ عربیہ

مجلس

دعوی

[illegible]

الحرم الکعبه عجلت انوار بدست
بعد غایت هذا
بر این سال که امیر کبیر
علیه السلام سوخته و شمر
ایشان خاندان سنده
ع

کتابخانه عمومی

دبر چایین و اعضا و تنوین
نیز چوبه نیش و جریه کن
از ایشان مالتی است طما
دامن ایشان طالعیت

[illegible]

[illegible]

وہابیہ

چند ضوابط

برای هر دو

[illegible]

کہ شخصی کو بد وقت
الغیرہ مافقت فراد
انت کہ سر

درخان: سروان

این دو

وابوصالم

منہ بے غم و غم نہ ہو

و انہم خصال پیش تو ملے
قبول کرد و اور اص

المقبل

از انکه کفاره

مکملہ

رَمَاهُ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ وَبِهِ نَتَّبِعُنِ

کرمشملت

گوئند

گویند ملائکه محفوظ است یعنی آنچه این سوره منقش است از آیاتی است که در لوح محفوظ ثبت است و از این عباس مرثیه است که چون ما سوره نوح
صلی الله علیه و آله را کید یافت و حضرت پروردگار عز و جل را بر سالک اختصاص داد و صدای فرشته را بگوشه کشید عجب است که خدای سبحان
را که از قبل در میان فرستاد بآلیمان بقیه ابوظالها اختیار کند حق تعالی را در آنکا و ایشان کرده فرمود آنگاه ان اللیثاس باهست مرثیه
و العجبا یقرب و شکفتی ان اوحینا الی رحیل منیم آنکه وحی کردیم بنوی مردی که از اقنای ایشانست نه از عظمای ایشان بدانکه ان
اوحینا اسم کان است عجب اخبار و بر او مقدم شد بجهت اعننا بر آنکار عجب صاحب کشف گفت که که اجود است که کان نامت باشد و ان اوحینا
مبدل عجب و اختیار اللیثاس بعد اللیثاس بجهت دلالت بر آنکه ایشان پیغمبر را احوال کرده بودند برای خود یعنی او را منصوب کردند باینکه
برای عمل بجهت خود و آنکار و استوار خود را بجا بیاورد و صوبه ساختن و این معنی از عند موهوب میشود و بجهت ایشان در این از مرطحات و صوبه
نظر ایشان بود در امور اجله و جعل ایشان بجهت وحی و نبوت چه اعتقاد ایشان ان بود که مرتب فضیلت و مرتبه ایشان مرد بکثر
مال و جاه و نبوی است و ان حضرت را که از عظمای خود میگردانند بجهت قلت مال بود و چون حکما الی مقصده استحقاق نظام دنیوی است
از این جهت اکثر پیغمبران که مبعوث شده اند منصف بصفه خود بوده اند تا به بندهکان نماید که مال دنیا را دخل نیست و مرتبه مرتبه کان
و ما اموالکم ولا اولادکم بالقی تقریکم عندنا زلفی و کثرا از مرطحات این را می یافتمند و اکثر بجهت میگردند و گویند بجهت ایشان
از این بود که رسول از جنس بشر مبعوث شود نه از ملائکه چنانکه در سوره الاقسام گفته و بر هر تقدیر میفرماید که وحی کردیم به
مردی که از اصل و نسب شماست مضمون و حق انذیر اللیثاس است که بیم کن مردمان را از عقوبت الهی و ان مفسر است بجهت
از منقلبه پس و موقع مقول اوحینا باشد و بقیه انداز بجهت است که هیچ کس خالما از صفی نیست که او را از ان بناید ترساند و بعد
از ان تخصیص ایشان میکند باهل ایمان چه کفار را سبب ثبوت نیست پس میفرماید که و کثیر الذین امنوا و مرده ده افان
را که کرده اند ان لهم بانکه مرایشان را است قدم صدق پیش روینک عند ربهم نزد پروردگار ایشان و ان سابقه
جلیله و منزله رفیع و بقیه چنان است که حق تعالی بآن وعده را است داده مؤمنان را که به وسیله ایمان و طاعت بدان رسند
ضمیمه سابقه بدان به جهت است که سعی موقوف بر ان منقذ است هم چنان که نعمت را میدهند بگویند به جهنم آنکه بدست داده میشود
اصافه ان به صدق جهت تحقق ان است و بقیه بر آنکه رسیدن بر ان بصدق قول است و نیت و این عباس مرثیه که فم صدق است
سنان است و ذکر اول یعنی سابقه از ان به مقام اهل ایمان و مؤمنان این است قوله تعالی الذین سبقتم لهم من الجنة و میبایستی گفت
که قدم صدق مقام صدق است که در او ملال و زوال نیست یا ایمان شان یا اعمال صالحه و سابقه جلیله یا رضوان الله یا دعاوی ملائکه
که در باره ایشان سبق کرده یا تقدیم حقیقتی این امت را در وقت چنانچه غوای بخن الاخرون السابقون از جنس میباید یا شیع
صد که حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم در عین المعانی آورد که حضرت رسالت صلی الله علیه و آله را از قدم صدق پرستند
فرمود بی شفاعت نوسلون بی الی و بکم و مقرر است که کناه کاران بقاء روزگار را هیچ وسیله برای ابرزش برابر شفاعت ان
حضرت نیست و قول اخیر منقول است از ابی سعید خدری ما ثورنا بی عبدا لله علیه السلام قال الکافرون گفتند ناکره بیکان
بعد از آمدن پیغمبر ایشان و نمودن خوارق عادات ان هدا بقیه که این مرد لساحر مبین و جاد و بیست اشکارا
این اعتراضات ایشان مشاهده میکردند و مودع عاده را که عاجز کنند ایشان بود از معاشره ان ربکم الله
بدست که پروردگار شما الله است الی ان خداوندی که بعد از ان بی عجز و حکمت بی ضرورت خلق السموات و الارض
بیافرید شما را و زمینها را که اصول ممکنات اند و بزرگترین اجسام این عالم فی سبیلکم آیات در مقدارش و نور از آیات دنیا و ان
مدت ان را اختراع و ابداع کرده باینچنین بدایع و عجائب با آنکه قادر بود بیک طرفه العین ان را سازد بیدار بندهکان باز که
کارها قبیل نکشد که النانی من الرحمن والجملة من الشیطان و نیز ما ایهام طبع و احجاب بعد ناسد و غیران از جوه حکمت و مصلح و از
این قبیل است خلق انسان حالا بعد حال و اخراج ثمار و ازهار و سایر نباتات شیا بعد شئی شمس استواری پس منسوب شد علی
العرش بر عرش نشوند پیرامو هم جو استوای ملک بر سر بر با سینه بر بند بر ملک چه همه ند بر اعرش که اعظم مخلوقات است و ان
میکرد و لهذا بندهکان تر و خواجه دشمنای خود را بجا بیاورد دفع میکنند و مرتب تفصیل معنی است و او ذکریم و اختلاف مفسران در
سوره الاعراف مذکور شد یل یو الا مرید بر میکند و بی سازد امرکایات را بر مقتضای حکمت یا تقدیر میکند و بدینها را بر
و بجهت که می خواهد و ند بر نظر است و داد با او مودع محمود العاقبه واقع شود ما من مشیج نیست هیچ شفاعت کننده و بقیه
الا من بعد از نه مکرر از دست نوی دادن خدای مراد از این تقریر عظمت و است و عز وجل او و دان کیانی که کجا
ایشان است که الله ایشان شافع ایشان خواهد بود نزد خدا و ایشان شفاعت ان کبی که ما ذون شود از جانب او ذلکم الله
آنکه موصرا است باین صفات مقصیه الوهیت و ربوبیت خدای بجهت و حکم که پروردگار است نه غیر از با او و این
صفتهما شرکت نیست فما عبد و غیر او و بر سبب بیکانکی احلا قد گروین ایا میندی بگرد یا فکر میکنید که مستحق
او است نه معبودان باطله چون بطریق مذکور یعنی خلق را دعوت کرد بطریق تربیت و تحوین گفت که الیه سجوا یا حکم او است عزم

625'

میں نے اپنے منہ سے یہ کلمہ نکالا

وَأَن تَقُولُوا لِمَن كَفَرَ مِن قَوْمِنَا إِنَّا سَنُعَذِّبُهُ مِنْ قَبْلِ أَن يَأْتِيَنَا يَوْمَ الِأَعْتَابِ إِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا ۚ ذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُكَذِّبِينَ

وَأَن تَقُولُوا لِمَن كَفَرَ مِن قَوْمِنَا إِنَّا سَنُعَذِّبُهُ مِنْ قَبْلِ أَن يَأْتِيَنَا يَوْمَ الِأَعْتَابِ إِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا ۚ ذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُكَذِّبِينَ

وَأَن تَقُولُوا لِمَن كَفَرَ مِن قَوْمِنَا إِنَّا سَنُعَذِّبُهُ مِنْ قَبْلِ أَن يَأْتِيَنَا يَوْمَ الِأَعْتَابِ إِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا ۚ ذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُكَذِّبِينَ
 لَقَدْ أَنذَرْنَا أَمِيسًا فَلَوْلَا نَسِيْدُ الْعِقَابِ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ فَذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ فَذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ
 ذَكَرْتُ حَشْرًا وَثَوَابَ عَمَلٍ مَّعَالٍ فَذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ فَذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ فَذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ
 كَن قَرَارٍ لِّعَيْنِي دَرِيسًا مَّوْضِعَ ابْنِي كَمَثَلِ النَّارِ فَذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ فَذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ
 أَزَيْنَ قَوْلِي بِي بَدَلِ بِي خُودِشَانِ بَاذِكْ أَرْدَ مَنَعَ أَهْلَانِ زَانِ نَكْدَ قُلْ بَكُوَيْ عَمْدَ دُجُوَابِ أَهْلَانِ كَمَا يَكُونُ لِي سَرَوَانِ
 مَلَأَنَ أَمْرِي كَهْ أَنَا بَدَلِ كَمَ قَرَانِ دَامِنَ تَلَقَّاءِ نَفْسِي أَرْدَلِ نَفْسِ خُودِ يَفِي خُودِ نَفْسِي أَمَ كَرَانِ دَاغِي كَمَ دَوَانِ وَبَرَادِ مَكَمَ دَوَانِ
 نَمَامِ إِنِ أَتَيْتُ مَنَاصِبَ عَمَلِكُمْ وَازِدِي بِرُومِ الْأَمَّا بُوَيْ لِي مَكَانَ خَيْرِي أَكْرَحِي كَرْدَ مَيَسُودِ مَنَ وَخَفَمَ بِي فَيَادِ وَفَضْلَانِ بِنِ كَلَامِ
 عَمْدَ بَدَلِ أَهْلَانِ بُوَيْ خُودِ كَمِ كَرْدَ رَامِي مَتَبِعَ أَهْلَانِ بَعِي خُودِ سَبَدِ مَسْئَلِ نَفْسِ نَفْسِ دَرَانِ بُوَيْ رُوحِ وَجُوهِ وَجُوهِ مَرْتَضِ مَرْتَضِ
 نَفْسِ يَانِ نَوَابِغِ وَرَدِ تَعْرِيفِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ مَحْضِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ مَحْضِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ مَحْضِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ مَحْضِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ مَحْضِ أَهْلَانِ
 أَخَافُ مَنَ سَبَدِ مَنَ مَيَسُودِ مَنَ عَصِيْدُ رَجِي أَكْرَحِي شُومَ بِرُورِ دَرِ كَارِ خُودِ بَدَلِ قَرَانِ عَمْدَ بُوَيْ عَمْدَ بُوَيْ عَمْدَ بُوَيْ عَمْدَ بُوَيْ عَمْدَ بُوَيْ
 فَيَا مَنَ أَهْلَانِ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ
 أَرْدَلِ خُودِ نَفْسِ كَمَ قَرَانِ نَكْرَهَ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ مَحْضِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ مَحْضِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ مَحْضِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ مَحْضِ أَهْلَانِ
 أَهْلَانِ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ
 كَمَ خَلِي مَنَ قَلْبُ مَنَ عَلِي كَمَ خَلِي مَنَ قَلْبُ مَنَ عَلِي كَمَ خَلِي مَنَ قَلْبُ مَنَ عَلِي كَمَ خَلِي مَنَ قَلْبُ مَنَ عَلِي كَمَ خَلِي مَنَ قَلْبُ مَنَ عَلِي
 أَوَاسْتَ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ
 خُودِ تَوَانِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ
 كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ
 مَانَكْ قَرَانِ مَعْرِ مَانَكْ قَرَانِ مَعْرِ مَانَكْ قَرَانِ مَعْرِ مَانَكْ قَرَانِ مَعْرِ مَانَكْ قَرَانِ مَعْرِ مَانَكْ قَرَانِ مَعْرِ مَانَكْ قَرَانِ مَعْرِ
 شَعْرِي وَخَطْبُ مَنَ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ
 بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ
 أَهْلَانِ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ
 كَلَامِي بِرُوشَانِي خُودِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ
 أَهْلَانِ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ
 دَا نَا كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ
 كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ
 بَرِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ
 وَبَيَانِ دَا شَرِكِ خُودِ دَا شَرِكِ خُودِ دَا شَرِكِ خُودِ دَا شَرِكِ خُودِ دَا شَرِكِ خُودِ
 كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ
 كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ
 بَدَلِ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ بَدَلِ أَهْلَانِ
 بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ
 هُوَا لَآءِ بِنَانِ شَفَقَا وَنَا شَفَقَا مَا أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ
 مَهْمَانِ مَا أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ
 بِنَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ
 وَفَادَ بَرَقَ وَضَرُ بَنِي أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ
 نَا وَبَسِيلَةَ قَرِي مَا أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ أَهْلَانِ
 حَمَا كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ كَمَ مَرَامِ
 بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ بَايَا لَسْتَ

وہی ہے جس نے

ملک

1990

ولین شکر و سپاس

[illegible]

از این عتبات و حجتی که یعقوب با هفتاد و دو مرد مصر آمدند ایشان شش صد هزار شدند و مردان دینیه مؤمنان بپنجاعت بودند و آن مشغول
 اهل سبب سینه که فرعون طاعی و متکبر بود فی الارض و زمین مصر و غالب قاهر بر اهل ان و انکه وید بسو که بود و لمن السورین ان
 حد و نیکان در دین و سرکش ناکند که دعوی و بویست کرد و بی امراش را به بند کرد و قال موسی و کنت موسی بر سبیل تقوی قلبا متینا
 بران مؤمنان و اوقی که اقا و خوف را ایشان مشاهده نمود یا قوم ایگروه من ایکتم و امنت و اگر هسیند قما که با عتقاد کردید با الله
 بخدا هم چنانکه اظهار میکنند و دانسته اند که اینها منافع و دفع مضایقه است و او استغفیر تو گواهی بر او توکل کنید و کار خود را با او گذارید
 ان کتم سسلیان اگر هسیند شما کردن هان کان مر احکام مضایقه او را چه هر که بخدا توکل کند همه همتای او را کفایت کند و در آثار گفته که این نه
 از قبیل صلیب حکم است و هر طریقی که در آنکه معقول ایمان و توکل است چه ایمان مقصود است و مشروط با مسامحه و ان چنان با غلیظ نایست و منظور
 اینست که ان دعا از دین فاجران فلدن محققان گویند که حقیقت توکل اسقاط خوف و رجاء است و اما سوا الله بلکه اسفرا در دین و سبب اسقاط
 از ملاحظه است و گفته اند که مطلق است بحد فادیه طایفه ایشان از غیر و بیخود و از خود و از حق نایست و بلکه منقاد باشد و تحت
 حکم از این عتبات و حجتی که فرعون طاعی و متکبر بود فی الارض و زمین مصر و غالب قاهر بر اهل ان و انکه وید بسو که بود و لمن السورین ان
 و انکه وید بسو که بود و لمن السورین ان و انکه وید بسو که بود و لمن السورین ان و انکه وید بسو که بود و لمن السورین ان
 از مابین بر وجه عذاب القوم الظالمین برای کرده ستمکاران یعنی ایشان را بر ما ساطع است و با ایشان مقنون و معتد بشویم و بچینا
 و خلاصه ما را بر حجتی که بفرمان و بخش خود من القوم الکافرین را یکصد کرده و ماکر و نیکان و استعجاب ایشان ما را و اعمال آنها
 بما فرمود و ما از شامت مشاهده ایشان ما را بجان دهم و تقدیم توکل بر دعا بیباید و بلکه داعی را من و از آنکه اول توکل کند و داعی او
 مستجاب شود و او را اند که چون قوم موسی بعد از دعای ایمان او را ندیدند ساجد بنا کرده اوقات خود را صرف عبادت کرده و همیشه در آن ساجد بر پیشانی
 طاعت الهی اشتغال نمودند و فرعون فرمود ما ساجد معابدی که بر من بجان و در میان اسواقی ساخته و در خواب کرده اند و ایشان را از ای نماز منع کرد و گفت
 تم و موکرا امر کرد تا در دین خالهای ایشان معابد مقرر کنند تا کفار بر عتبات ایشان مطلع نگردند چنانکه میگوید و او حجتی و موکرم ما را
 موسی را حجتی و بر او اء ان قلیوا انکه هر یک جای باز کنند لیسوا یکما برای قوم خود معصوم و تادیه و مضایقه ای که موعود کنند
 بان حجتی بر سبب حجتی که فرعون طاعی و متکبر بود فی الارض و زمین مصر و غالب قاهر بر اهل ان و انکه وید بسو که بود و لمن السورین ان
 و دیگر حکم کردیم که دینا را بشماره و برادر و قوم شما بگوئید که خالهای خود را قبیله مسجد ما منجه و بید یعنی کعبه و نماز را بجا بیاورید و سجد
 کنند که مژگان خالهای خود را در مقابل یکدیگر بیاورید و ایقوا الصلوة و بیای در بید نماز را در موضع حجتی که فرعون طاعی و متکبر بود فی الارض و زمین مصر و غالب قاهر بر اهل ان و انکه وید بسو که بود و لمن السورین ان
 صلوة تعاقبهم و از دو پیشتر المؤمنین و بشارت دایم موسی مؤمنان را ایمان و بی و در حجتی که فرعون طاعی و متکبر بود فی الارض و زمین مصر و غالب قاهر بر اهل ان و انکه وید بسو که بود و لمن السورین ان
 است و ان موسی بود و قال موسی و کنت موسی علیه السلام در دعا خود میدانم از آنکه دانست که فطیان مستحق خدا شدند و بنا ای پروردگار ما انک
 انیت مد سینه که دادی و فرعون و ملائکه فرعون و ذریه و ذریه که بانی را از ایشان میکنند از این امر بهر چه کرمانا بهر متاع خانه و دنیا
 جبیل و اموالا و از برای ایشان از مالها از نفق و انعام و ضیلع فی الجوف الدنیا از دنیا از زندگانی بنی عباس فرمود که از فسطاط مصر نارین بن حشر
 که در آن مکان دهنه فضه و زبرجد بود هر معلق بر فرعون داشت و در همان او را بنواضع روا بود بدین سیال دنیا عجزه تصرف فبط درآمد
 مقول و معجزات شد و مسجل و اضلال ایشان کشت پس موسی علیه السلام بعد از آنکه در دعا خود گفت ای پروردگار ما فرعون و قوم او را مال دنیا
 و زینت بشمار داده و دیگر داده برای الحاح در نزع نکار کرد و قبا ای فرید که ما ایشان را اینها داده ایضا و انکر ما که دانستند که انرا
 عن سبیلک از راه عبادت تو و عتبات فرعون خوانند و او را گفته که این دعا علیهم السلام است بلفظ امر حجتی که موسی از عمارت احوال ایشان
 دانسته بود که غیر اضلال از ایشان ضا نشود که قولک لمن الله بلیس اخری الله الکفر یعنی با خدا یا بر سبیل تحلی و خدا ان ایشان را و اضلال
 اضلال خودشان باز کرد و در کونین نام برای عاقبت است و عرض حق اموال دنیا با ایشان داده که بان مشغول و مغرور شدند و غایت سر انجام ایشان
 مرد ما کشت و اضلال داد که برای علت باشد و انکه اعطایم تو کفر است و حج است و تقیبت بر اضلال و نیز ایشان چون اموال داس و با اضلال
 و سبب اضلال خود گرفتار آیند بودند فکانه انما الراجح اضلال با ایشان داده پس بنا نکرد و او را کاید تا بتبیه باشد و انکه مقصود عرض
 ضلال و کفر ان ایشان است عینه فقهیم فوله و قبا اطیس ای پروردگار ما انحر و فرشت علی اموالهم بر مالهای ایشان یعنی صوت او را صوت دیگر
 منقلبتا تا شوکت ایشان بشکست و فتنه و فریب که ختم هر درهم و دنیا ایشان را اسنک کرد و ایند بر همان شکی و فتنه که داشت و سبب گفته که
 تمام اموال ایشان از نفق و اطعمه اشجار و اثمار همه منکشد این یکی از ایات دنع بود و دیگر موسی دعا کرد و انشد علی قلوبهم و سخن فرمود که
 ایشان یعنی حجتی اصرار بر کفر و فطرت ایشان هر که در آنکه و خدا را با ایشان فاده انرا کسی که در آن فلا یؤمنوا بایمان نیاورند و موسی بر روی معلو
 فرموده بود که ایشان ایمان نخواهند آورد و لا یرحم عاکر که دل ایشان را سخت ساز تا با ایمان منسج نشود و ایمان نیاورند و حجتی بر او الهی که
 نا انکه بر پیشینه عذاب در دنا و اکان غرقست در بحر فلام این جواب غا است و یاد دعا است بلفظی با عطف بر لیسوا و ما بین ما دعا معرض و چون موسی
 و هر دعا را با تمام رسانیدند قال کنت خدا قد اجبت دعوتکم بل سینه که اجابت کرد دعای شما هر و برادر او را اند که موسی دعا میکرد و
 هر امین میگفت و این گویند دعا مشرکتان این حجتی که گفت که دعا هر مستجاب شد فاستقیما این ثابت نایستد و دعوی را تمام حجتی که

غافل
 حجتی
 حقیقت
 توکل

[illegible]

فقطف علی ولولہ
از کت ولدی

من

نشر

ورمضی

وہابیہ

منه

وہاں

بگوشت زخم زدند

المخاطب

[illegible]

اَتَمُّكُمْ

وباطل

فَضْلُوحٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ

ما قبل
ما بعد

[illegible]

ہنکوئی چانچہ

五

مردم در غیاب او قریب
 بیرون عطا و سخاوت
 او بود باشند از اجل
 و خیر و انصاف

فصل فی بیان

۴۰۰

[illegible]

[illegible]

قَوْمًا غَيْرَكُمْ كُفْرًا
 رَاغِبًا إِلَىٰ سُبْحَانَ
 وَدَائِرَةِ رِجْتِكُمْ كَعَجَلَةٍ
 ضَلِيلَةٍ سَنَافَةٍ
 بُوْعِدَ اثْنَانِ يَانِكُ
 هُمُ الرَّاهِلُونَ

برای

وہمسترحہ

مذکور شدہ

این عطف است
من باین نه بجهت
لکه این قدم از آن
محر

مجلس تكملة

شعب و صالح اما قوم

فی فضیلت

از رُحْب

[illegible]

من الرافضين
حبيب

۷۹۲
ولام از برای غرض

ابو الحسن

است که خداوند عالم است
بقوله لا تملك نفس بالرب
باشد و مردمان که در
آمدن ملک و برنج و
الناس و کون است
چون چاه است قائم شود
بر بعضی از اهل وقت

ود ماغواز

[illegible]

کتابی
خواہ از امت
موسسے و

باتواندھیں

بسم الله الرحمن الرحيم

وَسُوْحُ خُدَّافِ مَعْرُوفٍ

چون جامعین

عن أبيه عن
عقوب بن أبي
عليه السلام

که گفته بود لکن بدینا نکه ان پشوا و از پشوا بی او آمد و گویند که بوسه او زده که شهوت از دست او بر رخت و بخت نقص این شهوت بود
نیز زنده فرزند شد نه دوازده چنانکه یعقوب بود چون بکلیل عقلیه و قلبیه و بر این یقینیه ثابت شد که انبیا مطهر و معصومند از جمیع
موجبات و مبتدیان و معاصیه پس قول مذکور محض قافیه و اقرار باشد و عین خطا و قول اتحاد بقود بالله من هفوان اللسان و سوء عباد
الجنان و میباید بود که مراد بهمت میل طبع و منار غلبه و نداشتن قصد اخیار و بی که تحت تکلیف است و منع نفس و طبع از آن موجب صحت است
مؤثر از جزیل از ملک جلیل و مثل ذلک قولک منک لولم یخف الله و بنا بر این همت معنی خطور الشیء بالبال باشد و اگر چه عزم بان نباشد چنانکه
در جای دیگر میفرمود از همت طاعتان منکم ان یستلوا الله و لیسوا بهما اگر این همت عزم بودی بر معصیت جنغالی ولی ایشان نبود و بی زبانه
او سبحانه ولی کبی نیست که عازم معصیه نباشد و لهذا کما یکبار این عزم کرده اند و بی ایشان فرمود که من بولهم یومشند و بره الا یحقق القضا
و یقصر الی قوله و یبذل المصیر و حسن یعقوبی از این ایستاد کرد و گفت اما همتا حشاشتم و اما همتا فطایع علیه الرجال من شهوات النساء پس
اطلاق هم بر یوسف معنی عزم است میل طبع که انسان را با محب است مگر کما بی که عزم معنی دفع باشد چنانکه کن شد و نیست از اینجا معنی
است بخاطر یوسف که میباید که آن رای برهان ربه و الت بزانکه یوسف قصد زلیخا کرده فاشد بر وجه اختیار اگر مراد از همت معنی مذکور
میباشد که یوسف بعد از آن که طایل و بیفایده بود بلکه این منافی قول مذکور است که یوسف مراد داشت که عزم یوسف بر منع طبع خود و کراهت شدن
او از آن برهان خدا بود که آن نور عصمت الهی بود و یوسف و لطف و سیما نه در داده او و نیز اگر یوسف رجحان مراد داشت زلیخا او را بر وی و یوسف
او را از خود دفع کردی ممکن بودی که ملامت منجر قبیل زلیخا شد و یوسف را بجهت آن قصاص کرد و نگذاشت که نا بر وی نهادن دنگ دین برهان
الهی و لطف حضرت ربانی بر وجه سهولت از خلاصه یافت و از جمله شواهدی که بر عزم یوسف بخاطر طاعت الهی است میل طبع که در تحت بند
خارج است یا بمعنی منع نفس از مخالط زلیخا قول او است که انه لا یصلح الظالمون و قوله ذلک لیس علم الی امر اخره بالیقین قوله تعالی حاش الله
ما علمنا علیه من سوء و قوله تعالی کن لک و ما نند این تثبیت ثابت کردیم او را بر یوسف عفت و عصمت برهان روشن بصری و عفت
السوء تا بگردانیم او را بکلیل عفت و عفت در حرم عزیز و الفحشاء و عفت در مشاغل و عفت در دنیا که او عفت عبادنا الخا صین از
سند کان خالص ما است یعنی پاک کرده شد از هر تاشا و نا با پشوا باطن و ظاهر و از جمله بدیهها که عزم است بر فاحشه که از آن بر سوء
و اعظم قبیحه و منافی خالصه از قبیح و در جمع آورد که علما و ادور برهان مذکور داخل است بکلی حجت ذالک بر تحریر و فاعا از جانب حق تعالی
و استیفاء عذاب الی چیر این صانف بنده مؤمن است از فعل و غیر و این قول محمد بن کعب است و جلیلی در قم اعطاء اذاب دنیا و اخلاق اصصفا
عفاف و صیانت نفس از دامن و این از ابو مسلم مرویست سیم بنو کنت که غایب است از کتاب فواحق حکمت که صفا است از قبیح و این از بیضا
مرویست چهارم آنکه در اینجا نه بی بود و زلیخا در حین مراد و چیر بر سران گذاخت یوسف فرمود چیر چنین کردی گفت تا او رجوع ادا
نشود و نیز او مشرقت بنا شیم یوسف فرمود فانا الحق ان استحقی من الواحد القهار پس من سر او و نرم از آنکه سرم دادم از خدا بی که یکنه است
و قهار بر ما صیفا و این از علی بن الحسین دین العابدین علیهما السلام ما ثور است بیخ لطف حق بود و با و در زمان مراد و ت با پیش از آن بجهت
امتناع کردن از معاویه و این لطف عصمت او بود که مستلزم نزهت از قبیح و امتناع از انواع مقایح و میباید بود که در وقت معنی علم با
هم چنانکه بخواست که معنی اذاک باشد و اما آنچه ذکر کرده باشد در معنی برهان از استیفاء عبید مثل آنکه از فایلی شنید که میبکفت بی شهر
یعقوب هم چه مرغی میباش که او را زهرها بوده باشد و چون این عمل منج کید برهان او را و جدا شود و در نشو و نما بر این عالم و بدیهه
و با آنکه صوت یعقوبی در برابر او آمد و انگشت بکند اگر نه و پاک دست ساعد بر او ظاهر شد بر اینجا نوشته بود که ان علیه کما اقبل کما
کاتبین یوسف از آن منته نشد پس روایه لا تقر بوا الزی انه کان فاحشه و مقنا و شاسبیدا مشاهد کرد از آن یوسف منته نشد بعد از آن
ایه و تقوا یوما فرجوف الی الله مشاهد که در این پرمنا تر شد حق تعالی جبرئیل را فرمود که بنده مراد و با و مکدا و که در خطبه فند بر
آمد و انگشت را بدینا میبکند هم بر این اقرار و جتنا است بر اینیا و مع ذلک منافی تکلیف است و مقصیه با بکدا انبیا مستحق مدح و ذم نباشند و تر
معل منج زبانه این ترک بر وجه الحیا است و الحیا منافات دارد بکلیف چه بر ملج مدح و ثواب تر بنیست با قنای است و در و این که جو
زلیخا مراد و ت کرد با یوسف یوسف از او و کما داند و چنانکه یکنو کشت صوت خود و زلیخا را بدید که دست و کردن یکدیگر کرده اند و
از آن نیز بگردانید و بیف نگاه کرد هین دیکه در هم او بکنند و بر طرف که میبکند هین را شاهد کرد مضطرب شد و نوبت بتا و
به بر و نهاد و زلیخا در پی او روان شد و استیفاء الباب و پیشی گرفت بسود رخت حرف جو که الی است بجهت استیفاء حق
ابتدا است مراد است که یوسف بجهت مراد از زلیخا میل خریج کرد و زلیخا مشاغت نمود در پی او و تاصع او غافل از خروج و توجع باب با
سبق جمع آنکه و غفلت الا یوم بجهت است که مراد از این باب آخرین است که خارج خانه است چنانکه از کعب الخبیا مروی است که چون یوسف
دو بکر و نهاد و هر دو که میروید فعل آن به کشانیده و ای می شد و بر زمین میافند تا آنکه بد آخرین رسید زلیخا با و رسید و دست را و
زده پیراهن او را از پس کشید و قل و دید و وقت کشید فی قصه پیراهن یوسف را من د بر او پس از آن قدس است طولا
و قسط شق است عرضا یعنی زلیخا پیراهن یوسف را در طول بدید و آفتابا مسیدها و یا فاشند هر دو و عزم بر والدی الباب
نزدیک در بر و چون عزم یوسف زلیخا را مضطرب بد داشت که صوتی را نمود که هر دو فاشند و پیش از آنکه بنفخ ایشان مشغول شود

[illegible]

اصلاح
این قول

مکمل
بوسف چون بود که
نقاش نقش از هنر اول

عصمه

اودا

اودا

زنان و ایدند که برونه برکت بافتند و در دجال یعنی حسن او در چشم ایشان گران آمد بیکبار همه رشید شدند و ایداد او گشتند از خودش کردند
 آید که چون در پیدند دستها خود را میفروشند و اودان وقت که گوشت با مرغ میبردند چون ایشان بر حال یوسف افتاد بخود شده کار در بر داشتند خود نهاده
 میبردند همان ایشان بود که گوشت با مرغ میبردند و الا انرا احسان نکردند و در دست که نیکو کار بود و کار دزدی بداده و گفتند چون شما کذا و کذا
 شما هر یک پاره از این مرغ میبرد و بوی همدیگر میبویوسف مجلس ایشان کن در دایشان محو او شده و مدح و شورش شد دستها خود را بجای مرغ میبردند
 از غایب میگردیدند و گفتند که اگر بن بعضی حضرت ما خود از اکبر المراه انا خاضع لهما نذل الکبر بالجبر یعنی از شد شو فرط شهوت
 حاضر کشیدند و از این عباس و حبیب و هب و قوس که از آن چهل زن نزن میبردند و بعضی از ایشان دست خود را جدا کردند چون آمدند دستها
 برین دیدند و قلین و گفتند از فرط تعجب حاشا لله یا کنت خدای از صف عجز و فریدن چنین مخلوقی ضلالت حاشا انما و حذرا لعل بعضی عطف
 و اینهمه که معینه معنی خبر بلست و در باب استثنای او در موضع شریع معلوم شد و لام برای بیان چون سبیلان طاعت اینها کثیر است این غلام از جنس
 ادی نیز که چنین حال میجویش عینا شد که این جمال ندر محمد و صمد است اینها نیست این ملک که مکر فرشته کرامی نیز خدا چنانچه
 بدین زبانی و کمال بدین غایت و عصمت و دایم بر سر از خواص ملک است صراط استخوان و جبار است نقل میکند حضرت و سال الهیه صلی الله
 علیه و آله و سلم که جبریل فرمود آمد بر من گفت خدا مرا اسلام میبهد و میگوید ای حبیب من من حسن روی و ناز و عرش مقرب که در حسن یوسف و اودان
 که میگوید و اما خلقت خلقتا احسن منک انحضرت کمال بود یوسف جمال و در دست و جمال یوسف و ستمها برده شد و در ظاهر و کمال جمال
 زلفها قطع یافت و در این معنی گفتند از حسن روی یوسف شکر برده سهل است و دایم لهر من ستمها برده بدین در حقایق سلی من کوراست که
 که حق با بدین ایام و عینا محبت است و شش میکند که مخلوقی بدین مرتبه میبشد که احسان او قطع حضور خود نمی کند شما و دشمنی بر یوسف خالق باید از هیچ
 بدای و عینا مناد شود و انصاف چون دلخوا حیرت زنان و اشتیاق ایشان مشام که کمال گفت با ایشان فن لکن الذی ان بنید که نیکو
 شما انکه بیند ملائک که دید مراد و در بعضی و اکنون دانستید که حق بر من بوده و گفتند اودان و دهن و ستم که من مراده که اودان
 از نفس او درخواست که اودان من بدهد فاستعصم شیخ خوشتر نگاه داشت و سر بر نهاده و گفتن او یقول و اگر چنانچه نکند صا
 امره انچه فرمایم اودان از انجام مراد من کیستی بن مراینه زندان کرده شود و لیکون من الصالحین و با شد از خود شد کان یقول دخل
 و در زندان بود و کلین سخن بشنید و روی خود را در کمال بعضی داخل و زندان یوسف بن سخن بشنید و روی از مجلس بر افتاد و زندان و عقبتی بیخ
 و نشند و لباس که کبر ملائک که هر یک جدا جدا اودان خود و خوه که ند یوسف و ملائک ایشان به زندان اید قال و هر گفتای هر روز دکان
 الیهم احسن منی زندان دوست تراست بنیاد خود و از انچه میگویند از انرا نماند از ملائک که بیوان از مطاوعت میل بدیشان عجب و داند
 و دکان ایشان مرند و از دهن و دایان و الا نصرف تحته و اگر نیکو از من کید همن مکر و فریب ایشان دایمی که مراد دهنه عصبه خود بگری
 اصیل الیهم مبر که یوسف ایضا ایضا اجابت ایشان کنم طبع و مقتضای شو خود و اگر من الحما هلم بن و با شدم اودان با کتاب بنده شاید
 فاستجاب له پس اجابت کرد و اودان و افرید کاد و افرص عنه پس گردید از او کید همن مکر ایشان را بهوشانده هوشی
 بدست که او شنواست و کما که بدین پناه بر آید اهلیم و انا جمال کینه که از همه جدا و کبر و اوده اند که بعد از تو میگردان و وی از انجا
 گفتند که صلاح است که اودان و سه روزی و کبر و زندان با و دانی شاید که بسبب یا صفت دام کرد و دود و دواخت و غنم را دانست هر سلیهم
 خط فرمان تو مند هر کوه ستان زندان طایر کرم بود و نکرده کرد و اهنش نرم و لیخا این سخن طایر کرمه تر بجز نهد و گفت از این غلام
 صریح نام کشند و طبع مر از غنم و از غنم بدیدان صلاح است که اودان بقید و بند و زنجیر گرفتار کرده و زندان نکند تا مرده کمان برزد که
 کاه کار است و من از ملائک باز و هر یک از این سخن مقبول انداد حکم کردند که بنزد ایشان بر نیکو قال ثم بدلا که من پس ظاهر شد مرا ایشان یعنی عزیز اهل
 من بعد ما و اولا یا و از انرا که دیدند و الا صحت شواهد داله بر اینست یوسف چون شهادت صبی و چنانچه هر حق قطع دستها و ستم
 اودان ایشان و غافل از ضمیر است که مقولست بقول لا یجبت همن و با و جو مشاهد این دشمنها دای ایشان فرار کردند که برای صلی و در زندان کنند
 اودان حق جبر تا صحتی که مفرده باشد پس از انرا برای بند یوسف همن که از انجا و گفت کید کران بشا و سلسله که فریب کن تا بدست و پای
 عمری نام چند روزی در زندان در کوشال همن همن که ناظر بر دست پای یوسف نهاد گفت ای ملک این خوشانست و طاعت بند کران و قوتی
 زندان ندارد و لیخا با ناله روی و گفت که نوید زندانان دم من که بر همن که در زنجیر و تکیه دوسری پای یوسف نهاده و لیخا بفرمود که
 این سلسله بر شتری نشانند و دکان از مصر که نماند که هر که در دوش و زنجیر دایه خیانت کند شری و انیست خود صاهه و پویشده و بر شتر
 یوسف یسناد او چه خواهد گفت پس یوسف بمر که سواد کرد ندر سب کران جسد و زنجیر بند کران برای پناهده یوسف بنالید که الهی نواز سزای
 ایا که از غم و دایه و افغانم و از عجز بر اودان و در عزت سر کرانم و با و چون کران و بر بند و زندان من استغانت بجز من نوجاه بنیدانم حبیب
 اند که ای یوسف از بند و زنجیر غم مخور و سلسله بیکان شیران زبکرم و زبوانت و دکان که از فنکناش جسی اندیشه کن و از جفا میداند
 لکن دشوی که نزل و مدد پای زندان دایچین یاض خلد خواهد بود که انهم در تنگنا انچه نیکو کار و کسب میکنند مشام از زبکری ناله شما علی
 کسر میباید اما ای یوسف اینها املا و برده کذا دشته ناظره کند که چون جوع خواهد کرد و اگر از برای خلاصه خود شمع خواهد داد و زندان ای یوسف
 تاروی ترش نکند و کرمه را بر زبکری و سزای پیش نیاورد و بی و دانت و پیش و پیش نکند خندان باشد و دستم کزان خود را چنانکه ان که از کشتن از زندان

[illegible]

کتابخانه
موسسه
تفصیل
کتابخانه
موسسه

البيضاء

خدا می

و یوسف را از قفس
میرساند

گفت لا اله الا الله
فی الامام نهجدا
بلکه او از جمله
کان است

فرزندان فریاد با اسق بشنیدند و اضطراب بدست آمد و نمودند **قَالَ اَكْفَنْدُ مَا لَكُمْ تَقْنُوا** بخدا که همیشه ناشی بناله و زاری نداشتی **يُوسُفُ** نایبی
يُوسُفُ نایبی **تَكُونُ حَرْصًا** نایبی که پناش شودی و شرف بر مروت **وَتَكُونُ مِنْ اَهْلِ الْكِتَابِ** باهاشوی جمله هلاک شده کان بداند که تقنوا یعنی لا تقنوا
معنی نه که بچه عکال الناس است ثابت و ثابت نباشد بر معنی نایبی خواهی بود و عرض معنی مشرب بر هلاک است **يَقَالَ** بجزل حرف فاسد
چند و عقده **قَالَ** گفت ای فرزندان **يَا اَشْكُوا** از این نیست که شکایت میکنم **يَعْنِي** و حرفی شده غم و اندوه خود را که قادر نیستیم صبر کردن بر این
اللَّهُ بخدا و نعمه نماند و هیچ خود راوی نمیکویر نه دشمنان و نه غیرشما که در کس یکسان و چاره بیچارگان و دست نه غل و دس نه اراجن و اندوه خود را
کذا مید بشنید **قَالَ** است که پوشیدگان خوف الطافه باشد **عَنْ** اندوهی که بچکان قادر و توان بود **بِقُصْوَةِ** نفا سیلند که چون یعقوب گفت **يَا اَشْكُوا**
بش و حرفی **إِلَى اللَّهِ** حق و حرفی سنا داد که ای یعقوب **يَعْنِي** چنان من که اگر یوسف بدینا من هر مرد مرده بودند من بدین ناله که کردی ایشان را زنده
ساخته بود و ساندی **يَعْنِي** بچکان مرده یعقوب گفت **وَأَعْلَمُ** و میدانم **مِنْ** **اللَّهُ** از حق خدا **مَا لَا تَقْتَابُونَ** آنچه شما نمیدانید از حیات یوسف
و میدانی **وَمِنْ** و گویند روزی همسایه نزد یعقوب مد و یکدی ای یعقوب بشنید شکسته و درم و درم **يَعْنِي** می بینم و تو هستی **بِأَنْ** سس نه سس **يَعْنِي**
شوی گفت **يَعْنِي** چنان چنان که زده از غم یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
یعقوب گفت **يَا خُذْ** یا بخوا **بِأَنْ** با ناله کردم و عهد کردم که من بعد هیچ کس غم یوسف نکویم و شکایت از آن نکنم مگر یوسف از آن حکم از حال او پرسید
گفت **يَا اَشْكُوا** و حرفی **إِلَى اللَّهِ** و در خبر است که بعد از این ای از بدی الا **عَنْ** **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
و در انا و مد که روزی مردی یعقوب را گفت که از کجا این چشم مرا افت در سید گفت بکر یوسف گفت **يَا اَشْكُوا** و حرفی **إِلَى اللَّهِ** و در خبر است که بعد از این ای از بدی الا
يَعْنِي چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
و جلان من که این غم از تو کشف کنم **يَا اَشْكُوا** و حرفی **إِلَى اللَّهِ** و در خبر است که بعد از این ای از بدی الا **عَنْ** **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
و حرفی **إِلَى اللَّهِ** و در خبر است که بعد از این ای از بدی الا **عَنْ** **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
این بود که بوی خطاب سید که ای یعقوب یاد داری که رفتی سالی در سالی **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
چون این صوفی از نوسان شد من مرا این بدی **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
ناز بخورند و بر کن این طرفی تو بوضال مباد کردی پس یعقوب طعامی میخواست و بفرمود تا نماند **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
با بد که خانه یعقوب را پس هر خاصه شد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
تو جبر شل نزدی آمد و گفت **يَا اَشْكُوا** و حرفی **إِلَى اللَّهِ** و در خبر است که بعد از این ای از بدی الا **عَنْ** **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
پس گفت ای یوسف **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
کرده بجهت زول تو از آن بسته **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
و **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
این مراد زمره صد تیفان پوشانند و از جمله مختصا شمرند و در جبرید انت بتواند **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
خدا او را صبر داده است **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
خبر میبرد گفت **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
و سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
بشاد کا می مبد گفت **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
بود یعقوب و سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
سلام کرد گفت **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
امید داشت گفت **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
و لا **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
اللَّهُ از روح و رحمت خدا **إِلَّا** الا **قَوْمُ الْكَافِرِينَ** مکرورم ناکرید کان که بخدا و صفات او عارف نیستند چهر عارف و بسبب آنه و صفات او از رحمت
نا امید می شود در جمیع احوال **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
از یعقوب و سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
ابرهم **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
نرسید هر فرزند من برادران و از اصحاب برادران **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
برادر میمانی بود که من بوی شلی داشتم و از بدی که کفر و نرسد و خوش نگاه داشتم **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
فرزندانی و **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد
ایشان **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد **يَعْنِي** چنان یوسف مراد می بینم **يَعْنِي** سنا بد

نوعی شما که مثل شما شدند و کفر نکردند بلکه هر مؤمن مصداق شدند و ما در آن کتب نیکوین اعدا و ایجا علی الله بغير من خدا شود
 چه و فادریا که این است و در دنیا و آخرت نماند و بعد از آن که در دنیا و آخرت نماند و بعد از آن که در دنیا و آخرت نماند
 ماضی چه تحقق وقوع است و اگر نماند است که ظاهر شوند و در دنیا و آخرت نماند و بعد از آن که در دنیا و آخرت نماند
 و این عباس فرمود که معنی اینست که هر پیشوایان یا انبیاء خود در روز قیامت محشوش شوند فقال الصعفاء پس گویند عاقران و اهل کفر
 استیاع و سفله لکن بن استیاع و انرا که تکرار کردند و در دنیا و آخرت نماند و بعد از آن که در دنیا و آخرت نماند
 کما یدر شمس که ما بونیم و در دنیا و آخرت نماند و بعد از آن که در دنیا و آخرت نماند
 که معشور و دفع شد و خفته مبالغه فعل انتم یل با همتید شما صغنون عذاب کشتگان از ما من عذاب و انرا که تکرار کردند
 اولی با نیکوین و ثانی بتعصیب و عفو چون که ما در آن عالم نافع شایم بودیم شما در دنیا و آخرت نماند و بعد از آن که در دنیا و آخرت نماند
 او یکن متکبرین بطرف عذاب که ای قوم لو هدا الله او کفای و عودی ما را بطرف عذاب طاعتینا که هرگز نماند و در دنیا و آخرت نماند
 اما طریقی خلاصه مسند دانست شفاعت ما برین درگاه مرغ و دایمان امید شد که نیکوین بنیاید تا با اتفاق بخیر و بد و عجز کنیم شاید که بر کار نسیه نماند
 بکشتانید و دوازده خلاصه با غما نیکوین پس بصدق شما انکه خوش گذشت انباشان را سوری ندهد که نیکوین کنیم شاید که بکلید صبر یابیم و فرج مفتوح گردد
 و با نصدق شما دیگر شکایت و در دنیا و آخرت نماند و بعد از آن که در دنیا و آخرت نماند
 اندر و عدم فایده ما انکه انبیا ما را من محض هیچ کز کای نبایان عذاب و دفع اشتقاق از حیرت معنی عدل از جهنم فراداد
 الشیطان و گوید و یوسف کس یعنی بلبلان انما فیضه الا مرن هتکام که کذا و ده شود که بعضی حقا خلق بکنند حکم الهی نماند که در دنیا و آخرت نماند
 هر هشتاد و هشت در این عالم و دفع و دفع اندازند و در میان مجمع شده و از آن ملائکه بلبلان را در کشتن بلبلان بر پیشانی افکند و گوید ای
 انکه ملائکه کنندگان مبدلان الله و عذکر بدستی که خدا و عذکر و اوستاد و عذکر الحق و عذکر راست و درست که حشر و عذکر
 بود و و عذکر و من و عذکر دادم شما و عذکر بد و عذکر که نه فیما بین باشد نه حشا و کبر سپید فرض باشد تبار شما و شفاعت خواهند کرد
 تا خلق که پیش و عذکر و عذکر شما از اخلاق و عذکر که بعضی عذکر بد و عذکر که در دنیا و آخرت نماند
 و ما کان فی قیوم و عذکر که عذکر شما من سلطان هیچ تسلطی که شما را اگر او را و اجبا که بر کفر و معصیت محض نبود و عذکر
 من لا ان دعوت که مکر انکه شما نوسوسه و فریبی بجهت و عذکر که این کلام از حبس سلطان نیست لیکن بر طایفه طریقه بخیرین
 صبر جمیع واقع شده با استثنای منقطع امت یعنی لکن شما دعوت کردم بکفر و ضلال فاستجبتم لیه پس جانبدار گردید شما از برودی
 و نام انکه در دعوت و عذکر که عذکر شما من سلطان هیچ تسلطی که شما را اگر او را و اجبا که بر کفر و معصیت محض نبود و عذکر
 ملائکه نیستیم چه دشمن هر چه از ان بدتر نباشد و عذکر که دشمن شما بودیم پس بدین مقدار که کردم مستحق
 برتر و عذکر که عذکر بود لا یفند که الشیطان شنیدید ما انما عذکر که ملائکه کیند نفسهای خود را که ملائکه
 و عذکر که عذکر و ما انتم عذکر که شما نیز نیستید و هانند فریاد من این دلیل است بر فساد قول مجبه چه که خدا ی کفر و معاصی و انباشان
 افزاید بود ابلهین ننگی که خود را ملائکه کیند بلکه کفای خدا ملائکه کیند که کفر و در شما افزاید پس مرا و دوزان کناهی نباشد
 کفر بد نسبت که من مرد و کافر شدیم بما اشرکمون یا عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 بکفر و عذکر که عذکر ما را کافر شدیم بجا اشرکمون یا عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 پیش ازین شراب که بابتد شما را با خدا و دنیا یا کافر شدیم در دنیا و آخرت نماند و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 از شرک شما ان الظالمین بد و عذکر که ظالمان یعنی مشرکان کلم عذاب الیم و انباشان است عذاب در دنیا و آخرت نماند و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 نماند کلام ابلهین است یا ابدا ای کلام امثال عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 این عامه و این کرده از دست و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 خود گویند که البتة لا حی ان پیغمبر نیست که من بوی نیاید و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 خوکن من بر خیز برای شفاعت از مجلس من بوی پیدا شود که شنوند که بولمان خوشتر شنیدند باشند پس شفاعت کنیم و حق ثانی انباشان
 فرماید توری و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 اهل انما را شفیع بدیدام و انباشان را شفاعت کرد و ما را از شر نیکوین نیستیم بر خیز برای شفاعت کن وی بر خیز و از عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 که هیچکس نتواند شنیده باشد که عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 اهل ایمان مفرماید که و ادخل الدن و دوزان که اهل ایمان که فریده اند با خا و من عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 که را و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند
 شیر و انکین خلد بین قیما در خا که جازیدان باشند و دوزان مؤمنان جهشت فرشتگان باشند که انباشان را کرام و عظیم نما
 بر خیز و السلام و دوزان و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند و عذکر که عذکر ما را با خدا من قبل پیش ازین در دنیا و آخرت نماند

بدان
نمایم ام صبرنا با صبر

و باخواندم

چون کافر از این بپند

بر انباشان

اوست

الرابع عشر
الثلاثين سورة

قاسم

ایشان را
ایشان چند باشد ملا

[illegible]

همینکه روزی قطع طبعه رسیده اند روزی که اگر در روزی شخصی که در میان مشکلات باشد و مختلفانی که پیشتر خود را
فرزیده که یکبار در آن زمان که کافیه شده و بعضی اهل حجره ایشان است

بلند

عضاء

البيان:

رای ایشان

مردوخ شایند اشتها
از او فرط است قال افز
و طلب الماد از او دونه
و این عیاس فرمود که مضمی
است که استاز

و خدا مو

ہفت روزہ

تَاَنْقُضَ

بہمد ویم وجوب وفا

وہجکے آن

میرزا محمد علی

د. رفیق محمد

فصل فی شرح

نظر بدان نکرد.

[illegible]

[illegible]

مجلس ۱۰۰

روزہ

و تجدد الحكماء و توفيقه
شد خسته شد و در
عهد او بخت مصر را یافت
ملاصد و چندان از ایشان
بکش که اسیران چون
ایشان بگرد آید

[illegible]

وَنِعْمَ اِنْ وَحِیْتُ

تا گردیدند از آنکه کفر گویند
 با جمیع امت از آنز عبید
 و محمد با استیلا خانان
 ابن عباس و دست کلام محمد
 اخبار است که از خواهد
 خدای
 جز پیش روی ایشان نرند
 لَيُؤْتِي الْوُجُوهُ رِزَانِ
 کند و میوزاند و میهای
 ایشان از فرط حرارت و
 بدست که از آنکه گویند
 بخدای گمان و رسولان
 وَعَمَلُوا الصَّالِحَاتِ
 و کردند کارهای شایسته
 اِنَّا لَا نَسْتَعِجُ

وَأَعْرَفُوا

[illegible]

نیا براؤل عمر

چرا بخایانجه

طبیعت

چ

بائندہ

七

مرکز

از این مصلحت

وعشر

ارزویی

اصروفه

الحصين

لقد

جنتی کا کتب خانہ

از معنی قول افاض مشهور
نامصلته و بنابر تاف
حرف جرند و مقصد
و تفسیر اینکه بان سبوا

کتابخانه مجلس شورای ملی

میواند

فولاد و آهن و مس

کتاب

و اما

مکرر دروغ گوئی که مدعی غیر مرتبه خود باشد یا خدا تعالی نداند که نباح دعوی خلافت رسول خدا که در او از در کج خویشانند
و با اتفاق جمیع امت مختصرا از ابتدای صحن تا حین وفات خیر خدا نیستید و در مبارک خود را جری پیش خدا بر زمین نهاد و از شرک به
پرسیدند و بل بود و هر که جز از خود اسلام او بعد از کفر بدین پرسیدند بود پس چنانکه عیسی را پیش از بلوغ و قبل از تکلیف کمال عقل
دادند تا اقرار کرد به جدوئیث خدا و گفت ای عیسی که ایله میله میله منین طیاره اسلام نیز قبل از بلوغ کمال عقل دادند تا رسول هم او را تکلیف
دعوت کرد و محفل و مرتبه اوقا بل دعوتی که پیش از تکلیف وقت بلوغ و اسلام دادند و دیگران را وقت تکلیف ایشان بقرین و
الفاظ و اسلام در آورد و بدیشان مضاحمت کرد و فرمود سبقتکم الی الاسلام طرعا لما بلغنا فان حلی از سگ منقول شد و انقوت
که در میان اشاره کرد بقوم خود که با عیسی سخن گوید ایشان در غضب شده گفتند سخنهای ما بشما شنیدیم اما از شما سخنها را
مستم بما سخف تراست که از زنا و و چون عیسی از زبان بگفتار ای عیسی که بشود و از آن متعجب شد گفتند ان هذا الامر عظیم نابع
عظیم عیسی و عیسی پس همه متوجه عیسی شدند تا دیگران و چه صا دشو فرمود که انا فی الکتاب است خلاص کتاب عیسی حکم
کرد و دازل که انجیل من دهد ذکر ایتان به طور ماضی بجهت تحقق وقوع باشد و معنی اینکه سیوتینی لکتاب عیسی و در باشد که خدا
تعالی کتاب انجیل من دهد و تعلیمی در تفسیر خود دارد که در داند که تعلیم داد و تدریس در شکم مادر و مثل نیست قوله و جعلانی نبیا
و کما یندر پیغمبر یعنی حکم کرده که پیغمبر من دهد یا زود باشد که ملا میبوت سازد و بنا برین معنی تکلم وی بجهت معجزه مرست برای
براث ساختن و از حیاتی و حسن منقول شد که حق سبحا او را در صحن کمال عقل داد و پیغمبر بنا خف او را در اشحال که چهل روز داشت
بروایت و هیلا در همان ساعت که متولد شد برایت بن عباس اکثر مفسران دعوی پیغمبر کرد و تلاوت با انجیل مینمود و تکلم بطریق عیان
مینمود و بنده کان خدا را دعوت میکرد و ظاهر هر مطلقا بن قولت و جعلانی مبادرگا و ساختن بابرکت و نفع آیتها گشت
هر جا که باشد بر هر موضع که توجه نماید و برکت معنی نما و خیر است و مبارک کسب که بسبب خیر و نفع نموده که زاده شود و مجاهد
گفت که معنی است که داند که تعلیم کند فعل خیر مقوی قول اول اینکه در و اینه صحیح است که عیسی در هر جا که بود که بپاراد و است
غاهان و اوقات نزه وی مدتک و بدعاوی شفا یافتند و اگر جانی فتنه واقع شد و باران نیامد بیک قدم وی باران آمد و خصب
و خیر پیدا شد ای از حیاتی مرید که چون بر کشد و اصل گفت معنی پوشش پس معنی فتنه خدا را بر ایمان و طاعت خود ثابت کرد پس
و اوصافی و وصیت نمود یعنی هر که مرا با استقامت و ابرار و کور با فایده نماز و ای زکوة اگر امانک نشوم یا بطنه هر نفس از
ذایل ما دوست حیثا ما دام که زنده باشم و قول اول ظاهر است بر باب بنیش و احاطه دانش مخفی نیست که امیر المؤمنین صلوات
علیه نیز اینصفا موصوفت باین نبوت منقوت بود اما اول چنانکه گذشت عیسی که مثل ای عیسی که تا در قول ترسیان باشد که
غلو کردند و گفتند که المسیح بن الله و بعد از آن گفت و جعلانی بیا تا منع جو دان که که تضرع کرد نداد و گفتند هو این پوست
النجار امیر المؤمنین نیز گفت که ما عبد الله تا غلا تا فرط نکنند و گویند که خدا است بعد از آن فرمود که اخور رسول الله تا فواص
تضرع نکنند و بسبب خلافت و امامت اوقایل نشوند و با وجود این در کشانا و افرط و تضرع کرد و بعضی قائل اند که
او شدند و جمعی او را از مرتبه خلافت منع کردند همچنانکه در شان عیسی که جمعی او را پس خدا گفتند و کردند و او را بر سر خود
نست دادند و با وجود منع انحضرت از امامت خلافت سلب ایمان از او کردند و گفتند ایمان او صحیح نبود در حال جسی چه ایمان
صدیقا اعتبار نیست و این محفل بجهت دلیل قضا و تعصیل ایشان که نبوت عیسی را در حین نبوت قبول دارند و ایمان را از
علیه اسلام قبول میکنند و در مسالکی و بقول مرد و از مسالکی بعد از آن دعوی حضرت رسالت او را بران و این طعن نسبت
بحضرت رسالت بدینست چه این دالست بر آنکه پیغمبر صلی الله علیه و آله علی علیه السلام از اهل دعوت نبود و با وجود این دعوی
کرد بان و دیگران که دعوت پیغمبر را ملا و سبب بود پس لازم آید که تکلیف ملاطیقات کرده باشد و این قبیل از سببها پس از اینجا
معلوم شد که پیغمبر صلی الله علیه و آله با مرتضی علی علیه السلام دعوت نمود و بر قابلیت تکلیف بود و اما ثانی همچنانکه خود تعالی
عیسی از زمان صغر نبوت داد و او را بر تلا و انجیل و دانستن احکام اوقد و دایم امیر المؤمنین علیه السلام و اینرا اول و ثان اسلام
با و شد حضرت رسالت صلی الله علیه و آله معلوم شریعت و اوقات ساختن فتنه و کالی و در جمعی بود که هر چه از پیغمبر شنیدند حفظ
میکرد و هر که از افراد موش میگرد تا آنکه در تقوی یارزدن و اینرا نازل شد و اما ثالث ذیل که چنانکه عیسی ندانید که خود نمود و گفت
و جعلانی بنار کا بجهت برکت و یمن او مری و اهل نما مانا از مرض و عکس شفا یافتند و اکثر براه اسلام دادند و بر کز و
و سبب ایمان شاه و لایق نیز اکثر اهل شرک از ظلمت که کفر مرصن جمیع اوصالی و خلاص شد و بنور ایمان و هدایت مستعد
بعضی بجهت خوف تیغ جان که از او و مریخی به پیغمبر صلی الله علیه و آله و اما ای بجهت آنکه عیسی همچنانکه
در شرح حال خود گفت که او را فضا با صفا و از تریه ماد مینمایا امیر المؤمنین علیه السلام نیز در رسالت بدی تا عانی بود که
سنان در وی هر دو کشت نماز میگرد و در هر وی مشرک و چنان بود که پیش نماز زکوة را با ساعی داد تا در دعوت او اینا بتواند
که اتمام لیک الله و رسول الله و امام و الدین بنهم الصلوة و تدریس را کرده و هر ذاکم بنده از ان عیسی علیه السلام را اهل طاعت و تقو

و حسن بیرون خود و سایر پندکان با خبر ایشان کرد تا اتفاقا با و نمود هر طریقی را و سلوک کند و گفت و بپایان آمدی و بپایان
 برین کار یعنی که نیندازد نیکوکاران خود و بهر آن بپایان و حاصل کار و فرزانان و ستر پیچ و لقمه بچیند و نیکو نیندازد
 کردن کشتی متعظم که با خاف نکرده شقیق با بدیخی که بهر خط نکرده فرزان و نیم یعنی از جبار و اشیانیشم بلکه با جمیع مردم مان بطریق و وضع
 و تخلف سلوک سبک و در جمیع حالات مامور و منقاد او و بیکارا داشت که بواسطه توفیق و لطف الهی که نشان مل از شد از این صفت مدعو و
 متبر و منزه و اخیاران نمیکند نه نکرده بپایان و بیکارا داشت و بر ترک تجرک جبار و کراه او را بر توانع داشتن و حسن خاشاک و طریق
 ملاطفت با غیر المؤمنین و اذیت او را بهر طریقی و غایت و صوح و اشتهای راست و میسر و نیکوکاران نمیتواند و اقصا چون عیسوی بخود
 با بخار ساینده بهر طریقی که میسر باین کرد و السلام علی س و سلام خدای بر من است چنانکه بر یحیی و یوم و لذت و روزیکه بزرگ
 و یوم اموات و روزیکه بهرم و یوم ابعت حیاء و روزیکه بر نیکو شوم زنده افت لام از برای تفریق عیال است که ان سلام
 یحیی بود که در آن جا و فی رجل مکان من فعل الرجل که او کنا پس معنی است که سلام سلاست و یحیی بود در آن مواضع و توفیق و دست
 در این سه موضوع و اظهار نشکاف لام برای تفریق جنس است و معنی اینکه جنس السلام علی خاصه و این تفریق است بلطف کردن
 بر کسانیکه بهرم را منتهی ساختند چه هرگاه شخصی کو یا بچای عتی که جنس سلام بهر آنست خاصه و مستلزم تفریق است باینکه زمانه شما است
 و نظیر اینست قوله تعالی و السلام علی من اتبع الهدی یعنی ان الهدی علی من کذب و توفی و ایروان کوره و انست بر آنکه انسان را خایه است که
 و صف نفس خود کند بصفتا مدح که اینک عرض و متصف شد با طرب باشد بان ضماحستر ترک زندان در جبار است که روزیکه یحیی علیه
 گفت که انت خیر منی فاشفع لی عند الله تو بپایان منی شفیع من شونزد خدای عیسی جواب گفت بل انت خیر منی انما سلمت علی نفسه و سلام الله علیه
 بلکه تو بهتر از منی فاشفع لی زیرا که من سلام بر خود کردم و سلام کرد خدای بپایان تو و ملاه یا شست شفاع از یحیی بعکس است و عاز با و
 مرتبه بود که هر یک نزد خدا باشند و از ذنب چهره اینها معصومند از جمیع ذنوب صغیر و کبیر و ملاه بخیارت هر یک باغبان
 صغری خاص بوده و عنایت مخصوصه از جانب خدا که ان دیگران نبوده مانند اختصاص یحیی سلام خطبای او و محض بودن عیسی با عفا
 انجیل مثلا پس قول هر یک در شان یکدیگر که ان انت خیر منی است مکنذی نافی قول دیگر که نباشد و در وایتی مده که عیسی چون سخن
 با یحیی و ساینده دیگر سخن نکرده تا آنکه بچای عتی رسید و از خفاش رسالت صلی الله علیه و آله و سلم که یحیی که کس بودند که قبل از وقت سخن
 گفتند یکی گواه بودند که و شهد شاهدان اهل هاد و تم کوند مشاطه و خرف و عون سیم صاحب جمیع چهارم عیسوی بچم طفلان زن که مشاطه
 اخذ و در ابیوسف خند حدیث گواه بودند عیسی که شد و قصه طفلان زن در سو و لا خد و در مان کو رخوا همد شد و حکایت کودک
 مشاطه و خرف و عون بر وایت بن عباس انشکه سید غا لصلی الله علیه و آله و سلم که در شب مراج چون بهر شست سیدم بوی بمشام
 من رسید که از ان خوشتر خناس نکرده بودم که این چهره بوی باشد جبرئیل گفت بوی مشاطه و خرف و عون که ایمان نهان داشته
 و روزی سر خرف و عون نشان و میکر نشان از دشت و بیعتا گفت بسم الله نشانده باشد خرف و عون گفت از پدرم استماعا خواستی گفت
 نه از خدای که از پدر کار من و یوزا فرید کار پدر تو و هر طایفه ای داشت ختر این حکایت را بپدر عرض کرد فرعون و اطلبید گفت خدای
 تو کیست گفت بل الله و اوقات فرعون بفرمود تا حوضی از منی بپاشند و اقصی عظیم بر او بر خیزند و فرزندانی از او یکبار و پیش چشم او
 در اقصی میآید ناخندند تا نوبت بکودک مشیر خوار و وی خاد با و از دما مد که اصرار با اماه فاقا علی الحق پیرا و از دواقتی ناخندند ماد
 او نیزه و از انش بیو خندند و اما قصه صاحب جمیع بر وایت ابو هنر از رسول صلی الله علیه و آله و سلم که در مدینه عابد صومعه داشت و
 همیشه انجا عبتان مشغول بود و از جمیع غایب که گفتند روزی مادرش پیامد که بر او سلام کند او را ببیند و در نماز بود و در
 او از او که را جمیع وی جواب مادر نداد و با خود گفت اخذار صاوی علی نماز را بر ملا و اخینا میکریم پس نماز را قطع نکرد و جواب
 مادر نداد و زمانی بایشان و بر رفت فوئت یکران از مادر نماز بود و جواب نداد و بر سیم نیزه منوال جواب نشید و دشتک شد
 گفت خدا با او را از دنیا مبرتا آنکه زنان ناچار شد او را بکنند و نزد یک صومعه ای شبانی بود و کو سفند میچایید و شب و
 در بر جمیع نا و دبیر و دزن ناچار سانی ان شهر بهر نامد شتابا و افسا کرد و زنا بستن شد و از آنکه این کوم از کجا حاصل شد
 گفت ان صاحب بن صومعه و درم از ان شهر بهر و نامدند و صومعه جمیع را خواب کرد نداد و از بن پادشاه بخت نداشت خال و عرض
 کرد نداجم که گفت ای ملک ان کودک کجا است که بن نیست میدهند ملک بفرمود تا او را بیاورند و جمیع و بر لکفت یا غلام من
 ابوک ای کودک پدر تو کیست کودک بر زبان مضیع گفت نانا را اعی مردم منجیب شدند و بر لک ساحت و برایشان ظاهر شد
 از و بداشتند و دانشند که از اولیای الهی است پس از آنکه گفت که در شوره که نا صومعه ترا از دو سیم بناریم گفت که در میان
 میخوایید انرا بر طریقی که قبل از این بود بنا کنید ایشان مالمان و جهر صومعه را بخند و وی را بخا عبا و بر میکر تا بر جملان بهر پست
 و در صوامع قدس بجا گرفت و حق سبحا بعد از ذکر عیسی قصه و جهره و قول جابقی که در باره او افراط نموند و بطریق انصاف دم
 نهادند میفرماید که ذلک علی سبی بن میر تم یعنی آنکس که در او کشت که در حین ولادت بیبود و نبوت تکلم نمود و نبوت
 مد کوره خود را و صفت کرد عیسی بن میرم است فرانکه نصار و صنف و میکنند با صلا و پسر مد کور شد بعضی از ایشان او را میسر

چون ملک و بان
 نایاب و بسیار زیاده
 و بکار و بکار و بکار
 و در آن کور و بکار
 و در آن کور و بکار
 و در آن کور و بکار
 و در آن کور و بکار

در هر روز و در هر روز
 و در هر روز و در هر روز
 و در هر روز و در هر روز
 و در هر روز و در هر روز

که این مرد کوره نالست بر آنکه مرد با هر قسم بکند غلام ندانند برایشانست آنچه شش و نه ویدند که بکند بکند بکند بکند
و کوریش چهره حق سبحان را بکند لکن الظالمون ایوم فی ضلال بین در مقابل اسمع عام و بعضی شش و نه ویدند که بکند بکند بکند بکند
بعد از آن پیغمبر صلی الله علیه و آله میفرماید که و آنند و هم بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
باشند که چرخا بد بکند و بیکو کاران حشر خورد که چنانیکه پیشتر بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
شود کار یعنی در حشر خلا بکند و شو و حکم صادر کرد که فرقی فی الحشر و فرقی الشجر با آنکه طرف حشر باشد یعنی از حشر خورد و
و قینکه حساب بکند با حشر شوند و بعضی بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
سازند که میدرجع نباشند آن نالستند آن نالستند و میفرماید و کد حشر از حشر شقی باشد یعنی کشف یعنی و بیکو کشف
شود که قولیوم تبلی الشرا با از حشر که بعضی بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
فی ضلال بین و با این جمله معترضه است یعنی بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
ایشان بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
حال متضمن تعلیلات معنی اینک بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
مسلم در صحیح خود از ابو سعید خدری روایت کرده که رسول صلی الله علیه و آله فرموده که چون روز قیامت شود و هر که از حشر بکند
حق سبحانه که بصورت کبشی ملج کران کوسفند میباشند مثل سازه بفرماید تا از در میا اهل دوزخ و بهشت بدانند و
در رسد که اهل طوفان الموت ملک را میباشند هر کس که بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
اهل الحشر خلود و اهل النار خلود و موتای اهل بهشت دوزخ شما همیشه جاوید باشد که هر کس که بکند بکند بکند بکند بکند
و اهل این دنیا را نالست فرمود که و آنند هم بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
حشر خورد و بعد از آن فرمود که هر کس که بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
و دوزخیان شهنشاهانند که اگر بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
علیهما السلام نقل کرده اند که فرج ملک بر طریقی تمییز است یعنی بایشان گویند که چنان فرض کنید که ملک این کیش مذبح و حشر بکند
مذبح و حشر امید حیات از مرتفع است همچنان اهل دوزخ را اعیان نباشد که بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
نداشد که فوت شوند و از نعیم بهشت محروم مانند انا نحن بدو و بیکو ما شریک الا رض میباشند بر زمین و ارض و حق تعالی او
هر که را که بر وی نیست یعنی هر زانی سازیم پس هیچکس باقی نماند بر زمین که مالک و متصرف باشد غیر از ما و مالک و متصرف
راجع شود یا آنکه با فنا و هلاک انا عالم کنیم بهر زمین و هر که بر دست بهر زمین و هر که بر دست بهر زمین و هر که بر دست
ذکر از هر طریق تشبیه است یعنی همچنانکه ملک موت منقول بدارت میشود و بجزوه تصرف در دنیا و بعد از موت جمیع مکتوبات
در تحت تصرف ما باشد هیچکس نماند که دعوی آن کند همچنانکه حال دعو میکند و لیسنا سر جوع و بسو ما رجعت کنند بکند
بعد از ملک یعنی بیکو غیر ما مالک امر نهی نباشد و اینجا جزا و منازاج اعمال بایشان رسانیم و در کشف و دره که این اشاره است بکند
احدیت و فضا خلیفت یعنی چون سلطان از روی کعبه از اطلال و رسوم کوثر اقدس نیازی دارند و غلبه اغیار از امانت بدست
بیشتر آمد و بحاجت اعلام بر هر یک جویدند که بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
عز قدوسی کمال سبحی را جواب که الله اولا احلا لهما و بعد از ذکر احوال بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
بد و افغانیز کرده در طریقی نجات سلوک نمایند و میگوید که و ذکر و بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
ابرهم علیه السلام و اگر هم اهل ملل و ادیان بفضل و مقدر و مغفرت اند و مشرکان عرب بفرستند او میباشند بکند بکند بکند بکند
او خبرده و بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
و نظیر اینست غصیک و فلیق و ملا از آن فرط صدق است که ملاک امر نبوه است کثرت آنچه تصدیق بان نمود از غیب و باطنی بکند
و وصل و یعنی و در اقوال و افعال او را اعتقاد و بر صحت و مصد بود بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
از قال بدل ابرهم است ما بین آن جمله معترضه یعنی بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
گویند و خبر دهند و قینکه کشر که بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
نمیواند بود که مرد بد رش باشد بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
لوریک یقین الله سبحانه من اصحاب الطاهرین الی ارحام الطاهرین باشد اینست تفصیل این در سو و الاغام گذشت و قوله با ابر
نا عوض از بای محبت و دلالت لهذا نمیکویند و انبی جمع میان محض و معوض میشود و این نالستند بکند بکند بکند بکند
ناله جاعه و تقویض نالستند از انا صانع بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند
در جمل کلام و کسرا ان بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند بکند

و غرض ایشان از

همچنانکه

بدلیل اطلال و غلبه
در کتب اصول و مذکور
و ابر

تبعه و

بکلامی که

خدای

باین عنوان چنانکه شایسته طاعت ابراهیم در این تقدیر لفظ را مکرر ذکر نمود که از جهت عطف و درافت فرموده که ای پدر من که
 تقبل چنانچه میسر می شود ما را لا یسمع اینچنین را که نمیشود و ما و نیاز را و لا یبصر و نمیبیند ضعیف و خنوع ترا که تر از او بخوانی
 و لا یغنی عنک و دفع نمیکند از تو شایسته چنانکه از مکاره یا نفع نمیشانند و در دفع مضار و جذب منافع ابراهیم در اینکلمات
 باینکه آن دعوت هم خود نمود و بدایت و تبیین صلاات او کرد و جهت بر لازم ساختن با این احتیاج با سر غایت و حق و حسن ادب بلکه تصحیح
 بنیاد آن نمود بلکه از طلب قلبی کرد که داعی او بود عبادت حق پرست که عقل مستقیم مستحق آن میکند و استماع مینماید از توبه بران کردن و
 عقبات آن نمودن چنانکه عبادت نیست مگر کیسکه موصفت باشد باستقامت اقام و اخلاص غام و انضباط و تلبا و اربابست که خالق و داف
 و جوی میباشند معاف از عیب و مروت و با اقام را بنیاد نمود بل که غافل با سر و راست که آنچه کردیم بجز حق صمیم باشد و مکن آنکه
 منصف باشد بجهت و سماع و بصراحت از رفیع و ضعیف عقل تو هم مستنکف نشا و عبادت او و اگر چنانچه مخلوقات باشد چون ملائکه
 انبیاء بجهت ظهور احتیاج و انقیاد و بقدرت و اجبه و کفایت که چنان باشد که سماع و بصراحت و مسلوبیت و چون از عالم الهی ظهور نداشت
 و بظرف مشقت نبود از اینجهت بنیاد این تدبیر و از این جهت خود دعوت نمود تا هدایت او کند بطریق حق و مصلحت مستقیم و فرمود که یا
 ایتدای پدر من ای ایتی قد جاءنی بدستیکه آمده است بمن بطریق وحی من العلم از دانش ما که یا ایتی که پیغمبر تو نباشد
 و ان علیست و بخدا همی و صفات کمال و و بقت بندگان از این عذاب قاتل یعنی پس هر یک را اهدایت تا بنمایم ترا صریح اخطا
 سو یا ایتی که سالک خود را زود بمطالع نیوی و اخی و رساند و از اینها که در این ناجی و مستکار که با ناله و تکلم که
 مشایخ است براسد تا حضرت ابراهیم علیه السلام خود را بطریق هدایت مطوی است بر نهایت ملائمت و ملاطف و مراقت و انصاف و
 مقرر با و استافرمود و بفرمود خود را ستایش نمود بلکه خود را شنید با و ماند کسی که باید که در مسیر رفیق و باشد و اعرف از او
 بود بطریقیکه موصل باشد بمنزل و مقصد و بعد از آن منع او کرد از کیش باطل و امانیکه عبادت صنم با آنکه از دفع خالیست ملوک
 خراسان چنانکه فی الحقیقه عبادت شیطانست که آراست با این تفریح و فرمود که یا ایتدای پدر من که تقبل استیطان ای پدر من
 میرسد و بودا یعنی فرمان او میرسد و فرمانی خدا که ان شرکست مکن ان الشیطان بد رستیکه بود کان لا الرحمن هست خدا
 را عصیان فرمان نبندد و از جمله عصیان او است که آدم را سجده نکرد و اولاد او را بر سرک و این بدیهیست که مطاع و عاصیست و هر که
 غاصی نعم و موی حقیقی خود باشد و مطاعانست که بعد از مسلوبیت شود و بچنگال نکال و عقبر عقوبات که فرار کرد و از اینجهت است
 که در عقب بنقول و از از سو و اقبیت تنویر مینماید یا ایتدای پدر من که تقبل استیطان ای پدر من که تقبل استیطان
 آنکه هر سه بتوبه عذاب من الرحمن عذاب از جانب خداست و بسبب متابعت تو شیطان را و چون نماز با الهی بتورسد و کثرت پس
 باشی الشیطان و لیست مره بودا و مرست یعنی اگر گذارش را و در قرین او در کفر و همتش این او و عذاب یا ثابت و موانع کن بر او که
 اگر است از عذاب همچنانکه وضو او اکبر است از ثواب و گویند مراد عذاب خدا و تخلیل است یعنی میترسم که بشنود عذاب مستوجب خداوند
 خداوندی و بجهت آن بار و در وقت شیطان باشی و بعد از آنکه که فرار شوی که خوف و ترس و تنگی عذاب بجهت خا ابراهیم را بجهت حق
 غایت و میشاید که افضلا ابراهیم بر عصیان شیطان از سایر جایا تا و بجهت از نفعی همتا و باشد در بدایت و با آنکه عصیان او ملاک
 جانیانست و بتجربه معاد او بادم و در تیر او چون از اینکلام را از ابراهیم شنیدند و تقابل استعطاق و اطاعت و در ارشاد از آن
 فظاظره غایت عذاب که در این در مقام یا ایتی که مناسب یا است است حقیم باسم او کرده قال و ایتدای پدر من که تقبل استیطان
 عن الهی از بر بندش خدایان من و ترک کنند توایشان را ابراهیم ای ابراهیم با خیر سمی و بنفیدم خبر بهشت و عذاب و برین
 بجهت چنانکه از عذاب است با شوب و تقوی بعد از آن که بدیدیم نموده باینکه اگر گشت که اگر باز نمانی از نفع خود که در مدت
 بتات و یا از مخالفت کردن در عیب نکردن از ایشان لا رجعتک ما ایندر شفا و هم را یا استنکارت کم تا آنکه هلاک شوی یا
 از من و و سو و کر من نکردی قوله و ایتدای پدر من که تقبل استیطان ای ابراهیم عطف بر ابراهیم را و اول علیه السلام رجعت استی یعنی چون با حق طریق
 مخالفت سلوک نمیکنی پس چنانکه از من و بجهت نما و در شوه یا ایتی که از نمانی در از پیش از آنکه نماز من و بجهت که با من و ملاک کم و نه باین
 عباس علی یعنی سلیمت یعنی سالو از عقوبات و بنا بر معنی اول مشتق است از ملاوت و بر معنی ثانی شاخ و از فلان سلی بهمان لامل از آنکه کلام
 و بجهت هم چون از ایمان و مایوس شد اینکلمات با اهدایت از بدیند بر طریق تو بدیع و مشاهد که در مقابل استیسته بجهت قال گفت سلام
 علیک سلام بر تو یا یعنی ملاطع میکنم و میرم و کشتارند که مقابل کرد مقدید سلام او را سلام تا شاید که شاکر کرد و با ایمان
 و بجهت کند یا آنکه و غایت تریدت و نمود باشد و در بعضی اخبار آمده که چون ابراهیم سالوات از حقیم عاقد قصد نماجی که از او گفت
 که از رفیق سالو میباشد که تو خدایک داری ترا فرمود نخواهد گذاشت ابراهیم با ایتدای پدر من که تقبل استیطان ای پدر من که تقبل استیطان
 لک زود باشد که امرش خواهم برای تو و بی از چه در کار خود تا شاید که توفیق دهد و توبه و ان حقیقت استغفار را برای خدا
 است و عاقت و نیست بر چه ترا که موجب غفران ایشان باشد که ان عبادت صنم است و با خلاص ایمان آوردن و بعضی گویند که غفران

که میثمادیم بر ایشان تا نام اجالی ایشان را حدیثی که در آن غلط نیست هرگاه که از نام محصور و انقاس معدود ایشان که حاضر
 غذا نمیکنیم منتفی گردد بر ایشان نزد دایه یا پخته قمر شده از انواع غذای غنای بلاد است که چون نام و انقاس محصور و معدود ایشان
 در سر عتق نماند ساعتی است پس خوشحال باشد و بچیل مکنم از نزل عذاب بر ایشان و مانند اینست قوله تعالی لا تسجل لهم کتبه
 یوم یرون ما یوعدون لربهم و الا ساعه من هم و این را بلغ و عید است و بعضی گفته اند که معنی است که ایشان را در اعمال ایشان از ضبط
 میکنند و بر وفای هر راجح و سخر خواهیم داد و در پیشگاه بن عباس چون این ایراد بجوانند که پیش گفتار اخراج و خروج نفس است خواه
 فراق اصلان اخراج و خول قبر و در خیال است که این سنا که در غلط گویند بود و معروف گشته در مجلس و پیش تویر و سید بود و مرتبه
 غایب یافتند و نذر مامون بن ایراد بجوانند گفتار و انقاس بالعد و لربهم و این را بلغ و عید است و بعضی گفته اند که معنی است که ایشان را در اعمال ایشان از ضبط
 تفویض نماید که قوم کثیر الشان رو که در اسلام ایم هر میر کار و انرجوع کنیم الی الرحمن بسو خداوند بخشنده است و ثواب
 ساختار ایشان را بر حق خود یعنی بسوخت خود که داد که راست و قد در حالتیکه دارد شوند کان باشند بر او سبک یا یعنی بر بنادر
 قریب خود که در پیش داشت باشند همچنان که در اندام و کاه ملوک و نیز بای ایشان منظر کرامت انعامند از ملوک و گفته اند که و قد
 رکنا یعنی ایشان سواران باشند بر آنها گشت نراند است که ایشان سواره بهشت برند و در خیال است که هر کس که بر کس علی خطایا اهل بیتان
 بر تفرقه های خود سوار میشوند و از امیر المؤمنین صلو الله علیه و آله است که و ما یحشرن و الله علی ارجلهم و لیکن هم علی بنوفی رطفا
 ذهب علی بحایب سرفجه یا قوت بخدا سو کند که ایشان را جسر نکند بر تفرقه یا یعنی پیاده بلکه محشور شوند بر بالای شتران که بالا
 آنها از دریا باشد و سبک یا بچیک زبانه های آنها یا قوت بود و اینچنان ایشان را بهشت دارند و او خواهند طیلان کرده بر موضع خوشینند
 و صالح بن محمد بن امیر المؤمنین صلو الله علیه و آله است که که بخش فرمود که من از رسول خدا صلی الله علیه و آله پرسیدم که ریا
 رسول الله و قد خدا چگونه باشد و بچیک نیست بهشت و ندانم بود که با علی چون مؤمنان از نذر خدا باز کرده اند یعنی از وصف خست
 و شبح فرشتگان با استقبال ایشان بنایند با اشرفی که بالانهای ایشان از دریا باشد و ماهرها از دریا بر هر یکی حلقه افکند که قیتم
 هر یک از انقیمت هر دنیا باشد بیشتر هر مؤمنی هله از آن پوشد و بر هر یک نشیند مرکبان ایشان در کعبه بهشت اند چون بد بهشت
 رسند رضوان با انان خود و با استقبال ایشان و رند و گویند سلام علیکم طیم فادخلوها خالدين و ابن عباس فرموده که
 یوتون بنوق لربهم مثلنا علیها و حال لذت بهشت زندهها از هر چه در کعبه کون علیها حتی یضربوا بالبحر نافعها بیا نند که هیچکس مثل آنها نداند
 باشد و بالانهای آنها از طلا و نهدان از دریا باشد و مؤمنان را سوار کنند تا به بهشت رسند و در کعبه بهشت بر نهند و
 خدا بهشت رکشود ایشان را بکریم و جلال تمام بهشت دارند و بر مواضع خودشان نشانند شیر اورد که بعضی بر پنجای علی
 و عبادات سوار باشند و بر رخ و مرا که هم علی که مقاصد ایشان قریب جوار حقیقتا باشد جماعت و لی بهشت جوانند ایشان را بر و خند
 جنان برند و طایفه ثانی را طلبانند ایشان را قریب رحمن خوانند چرخ بیتا است میا طالب جنان و طایفه جن و در کعبه بهشت
 مد کور است که مشا و دیور قدس سر در نزع بود و در پیش روی پیشای قیتم بود و دعا میکند که خدا یا بر و رحمت نماید بهشت
 او را که کرامت فرما مشا یا نکر بر روی نکرای غافل است که بهشت با شرف و عز و حور و وقور برین جلو میکنند من کو ششم
 همت بر نیفتد نام اکنون که بر درگاه قریب میرم از برای من بهشت عیطلی بیاید تا شک اختیار از کعبه در این سو و در مواضع خود
 بجای آنکه سوق کلام در آن از برای تعدا و نعم احسا و شجر حال نشانان نعم و بیای مال ناسپاسان و بعد از ذکر احوال
 اهل ایمان در اینجا تبیین کیفیت حالان کافران و طایفان مینماید بقوله و کثیروا الجحیمین و بر اینم کار نراند الی جحیم بود و
 چنانچه خواهیم دید و در کعبه که تشنگان باشند مانند شتران تشنه که باب او میشوند و حقیقت و در میسر جامعت باب تسمیه
 عطاش باب بچیکس باب وارد نمیشود مگر بچیک عطش آنکه همچنانکه داب که باب او میشود و ایشان بد و رخ وارد شوند از انقباس
 و حسن و قضا و ولایت که ایشان را پیاده و تشنه بد و رخ برانند و ابی مسلم گفته که و در بعضی فعیب است یعنی کفار و عیبت و خند همچنانکه اهل ایمان که
 ضعیف جنتند بدانکه ناصب یوم بخیر مغر است تفیله را بدست که یوم بخیر منوق فعل بالفریقین ما لا یحیط به لوصف و با از کربوم بخیر میگوید
 بود که منسوب باشد بقوله لا یملکون و ضمیر در آن راجع است به جمیع عباد که مدلول علیه است بد که کفین و مجرمین یعنی در و در که حشر کنند عقیان را
 و سوق نمایند بر همان ملک نباشند نتوانند هیچکدام از ایشان شفاعت در خواست هیچ مستغنی نباشند که ناصب از من کو را بملکون باشد
 این کلام مستأنف خواهد بود و معنی اینکه هیچکس از من قائل ملک شفاعت نمیشود الا من استحق مگر کسی که فراموش باشد عیبت
 الرحمن نزد خدا شفاعت نماید برای شفاعت کمان ایمان و عمل صالح است چهر اعلی شفاعت از برای عیبت او و خوش بان یا
 انکر را و از آن قضا و سببانه باشد در باب شفاعت یعنی کسی نخواهد که شافع شخصی شود مگر که از خدا تعالی ستور یافته باشد چهر حق
 سخنان فرمود که لا تنفع الشفاعه الا من اذن له الرحمن و بنا بر این محمد ما خود را شافع اولیمر فلان بکذا از امر برود و جمیع البیان او و کمال
 شفاعت بر و منمش یکی شفاعت کردن از برای غیر و ایم است که شفاعت از غیر نکند از برای خود یعنی بقیع و بر این دو قسم مترتب نشود که
 قبول شفاعت از حضرت مگر آنکه حق شفاعت و باشد چون نبیا و شهدا و علما و سایر اهل ایمان از آن شفاعت خدا و زائد

کتاب شریف
 و نجف

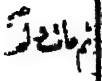
در کعبه بهشت

کتاب شریف
 و نجف
 شفاعت

جیل: ۱۰۰۰

[illegible]

ایشان را بعد از آنکه

[illegible]

۲۲ مکتبہ دارالافتاء، علی گڑھ

برای رفع غم و اندوه

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

وآخر صاحب این گفت که همدان را دوستی نصیبی ندارد و مستحب این است که

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

که انحضرت بقصد تعلیم و اصلاح انبیا کرامت چوین عارف و مشرکان چنان بودم

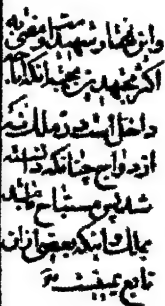
[illegible]

[illegible]

وازمای
بغیر مدشو

وَالْكَاتِبُ يُدْرِكُ
لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَشِئْنَا
أَكْثَرَ مِنْ هَذَا

والله اعلم

بسم الله الرحمن الرحيم

و بکرمات و خواراند
مفرد که مراد جنس است
باشد یعنی آنکه در
نماز خود

جائزائے اُپری اعلا جلالہ

دعای خیر و برکت

۴۳
الْمُبْكِينَ

منها ما يبيح

[illegible]

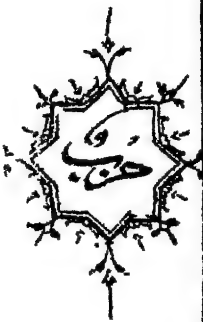
والکفر کفری چند انازل و

17

جنگل کے درختوں کی پھولیں

ن بؤذ پد بقرآن

وَالْأَيْمَانُ حَقٌّ وَالْأَلْفَاءُ مَرْفُوعَةٌ

فہرست
وزیر قنارہ و ادب و تحریک
یعنی اگر یہی کوئی شخص
اردو ہائی کورس میں

[illegible]

شیخ محمد بن عبد اللہ
وہاب بن محمد بن عبد اللہ

۱۰۰

شہزادہ

هیکس بارونیت نوات
وارعنا ابونول وها

ولدوه

[illegible]

Handwritten marginal notes in Persian script, written vertically along the right edge of the page.

Main body of handwritten text in Persian script, consisting of approximately 35 lines. The text appears to be a religious or philosophical treatise, discussing concepts like 'نفس' (soul/self) and 'عقل' (intellect). It includes various grammatical forms and some specific terminology.

انواع

وین

Handwritten marginal notes in Persian script, located at the bottom right of the page.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اهل السما ومن رايها
هو من نور خاشع

که با جرات و اندازید
و بواسطه آن تا غایت
مستحکم اندازد که
چون کینه فاشه از
میراظم

طالع حسن

وهو انما هو

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

بهر نام و فریاد و ناله
 حسنه مذکوره اند
 کبریه شکوه و رجاء
 و مصباح و بخشود
 زنده

اشتغالی

فَقَالِ يَهُودُ الْأَنْبِيَا

اندر کمال است
و در کمال است

منا انكسر

الوقت
منه
الملك
الملك

میاں درخانہ ارجیہ

مجلس فیض بنی

و احوال و احوال و احوال
نکته این است که

سیدنا ابوبکر

کہ عابد اسم موصو

ملوك

از ایشان

و بنای دین و خوراید
مخاره هم

[illegible]

[illegible]

رہائے اند

سید ابوبکر بن محمد

بدون تیر و کشد
رهن را در رخت

از کز دایند محمد ناکز دایر مستمع

الجهر بالاسم الا من علم و زباده از هجو ایشان نمیکونند کتوله تعالی من اعلمد علیکم فانعدوا علیکم مثل ما اعند علیکم
 پیغمبر صلی الله علیه و آله فرموده که المستبنا ما فالا فعلی الاول ما لم یعد المظلوم و دشنام دهند که یکدیگر را دشنام دهند
 هر چه گویند و بالبر اند بگر باشد که ابتدا کرده مادام که مظلوم از حد نبرد و در خبر آمده که چون شرکان هجو پیغمبر کردند
 حواء را فرمود که مانع الذین نصره رسول الله سبوا هم ان ینصروا بالیسیر ما یمنع منکد کسانرا که رسول خدا را
 بشمشهای خود نصرت کردند و اندازانند بر بافهای خود او را نصرت دهند و حسا و انبر و احتر گفتند یا رسول الله ما این
 کار را گفت کینم انحضرت فرمود که اهیوهم روح القدس معکم و بر و اب دیکر حسان را گفت اهیوهم الشکر کین فاق
 جبریل معان هجو شرکان بگو که جبریل باشد بر و اب دیکر فل و روح القدس معک و کعب بن مالک روایت کرد که
 پیغمبر حسان را گفت که اهیوهم فوالله الذی یمنی بین طوا استدل علیهم من التبل هجو اهل شر که که بحق نکسب که
 نفس من کسب و فرمان او است که ان سختی است بر ایشان از بن و این هرد و حدیث مجادی مسلم در صحیحین
 آورده اند و شعبی زوده که کان ابو بکر یقول الشعر و کان عمر یقول الشعر و کان عثمان یقول الشعر و کان
 اشعر الثلاثة و در توان اشعار امیر المؤمنین علیه السلام معروف است مشهور است زبمان نام پیر اگر چه
 حبیب بن جریله کرده در ایه کریمه و الشعر یتبعهم الغاوت شعرا که سببا خان بحر شعرند جمع ساخته
 و کتلام استغراق در کردن انداخته که در غراب پیچید و غایت غوابت مباد اندازد و کاه تشنه لب زوادی
 جزیت و صلاست مرگ و ان میبشازد و اما میباید از ایشان بواسطه عمل صالح و صفا ایمان در دوزخ
 افغان الا الذین امنوا و عملوا الصالحات انفسهم اند و بوسپله یاد یان و ذکر و الله که کثیر ابنا صل
 خلاص و ناجیه بجات پیوسته و نوره با قبل شاعر از اگر چه طایفه و اند در زمان خدای هست
 از ایشان هم بفران ظاهر سننهای من و سیحلم الذین ظلموا و زود باشد که بشند
 انانکه ستم کردند بکفر و افرا و هجو پیغمبر با نسبت شعر و کثانت با محضرت که بعد از فوت
 ای منقلب یتقلبون یکدام مکان باز خواهند کشت طرا هستند که
 منقلب ایشان دوزخ خواهند بود و این قهتند بشدند و عظیم است عرا ایشان را
 بجهت از منقلب ستم مهورم میگرد و از وعید بلیغ و آنچه در الذین ظلموا معلوم
 میگرد و از منقلب کفر بظلم و اطلاق و یقین و دای منقلب یتقلبون از اهلها
 و نه ویل بخواستال ایشان بوزاب بشدند و بعبابا لهم خواهند کشتند از
 نهران و حیم که بیچ و خبر ایشان را در وی بجات نباشد بلکه دایم در
 انجا معتدب باشند و هر که خلاص نشوند غوغو بالله دنیا و من غضب
 الله سوء القتل مکینت عذابا از ان نور و بیچ است
 نزد خدای و در چهار پیش بکفر و نشای بود و سه نزم
 کوفی و اخلا فان در دوا باشد و اولوا با شید
 که حجازی است من توار کبر غیر کوفی البی بن کعب از
 پیغمبر صلی الله علیه و آله روایت کرده است که
 هر که او سوره طه بخواند غضبانی برای او ده
 حسنه نبوبند بعد هر که مضد بق سلمات
 و هو و شعبی صالح و ابرهیم کرده و
 که تکذیب ایشان کرده و چون رو
 مباد مناز فیر و خبر کون لا اله
 الا الله و بدانکه کفری خشتا
 ختم سوره شعر اگر زبند کفر
 در این سفره بن
 امتناع نیکران
 کرده و فرمود

مفتی اعظم پاکستان

॥

Prinos

بامدادی

وہابی

منع خافض
ای معیشتها

[illegible]

و در کلام مخبر
مقدّم است و تقدّم
اینکه ما غویا ضمو
ما غویا ضمو
ما غویا ضمو
و شد از کتب

وَرَامَ نِيَابَتَهُ
بَدَحَ أَنْفَهُ

ظانده

کتابخانه

و می تواند بود که ما
بوسیله باشد
معول بخندار
راج محذوف
قدر اینکه مختار
الذی کان لهم فيه
خبرة ای خبر و
الصلاح

[illegible]

خورد

امجدیہ کی خدمت میں

کتابخانه

وفاقی ہسپتال

لا حول ولا قوة الا بالله العظيم

وَصَفَاتِهِ

ویہتراندوالعلیہ

بروجہ ضعف و مثل

کرمیہ

فصل اول

وبأوليك

عذاب صیحه جوفی و تود و اهل مدینه
من اخذتہ البقیہ کسی کو کہ بیکر

مجلس ۱۰۰

[illegible]

وکنہل مستی

[illegible]

[illegible]

نوسانده استعاره بر قطع طبع و مزین کرد
نوع قدما شده را بنده کرد مع ۶

سپیکر

منہ لکھنے کے لئے
کچھ لکھنا

و نیز یکم بجزم رد
شده باشد

السجل
مخزن

[illegible]

حق پنهان کنند

بني رعا المختار بن ارم

[illegible]

